

ljusnade

så länge sökte hon vinden
att hon uppgick
i vindens
färder

förenades med havet
i skimrande bubblor av toner

sjönk sakta
in i korallrevens
mjuka böljandevåg

befann sig åter
i fjärlsskalen

ur vilka hon en gång steg fram

och vinden
vinden vaggar hennes längtan
i stunder av

nöd

*

i rimfrosts kogens bladverk andas
serenader av ädelstensglöd
vitgnistrande fjädrar skyler
drömknopparnas pärlansikten
snömoln gnistrar av vingrörelse
stenarna förtäljer sagohängen
vilka andas i kölddimmans

skira slöjor

*

jag ljusnade
ur eldblads violetta

i och med att du
rörde vid vinden

*

jag hör mitt hjärta slå
i mina händer i bröstets korg
vilken jag flätade i nätter av längtan
väckt av den mjuka bultningen dina ögon gav
dörren vibrerade
än kan jag dansa i natten i cirkel av eldskålar
trummorna ljuder
skrudad är jag i vackraste fjäderskrud
breder ut vingarna svävar följer dina kristallspår
i skogen bortom längtan
jag hör mitt hjärta slå
i mina händer i bröstets korg
vilken jag flätade i nätter av längtan
väckt av den mjuka bultningen dina ögon gav

*

säg mig
vad lägger du i den vänstra vågskålen
är denna en vågskål en viktskål
vikt av vad vilket material
vikt av värde vikt av tyngd lätthet
är denna vågskål havets våg
oändlig i skönhet är denna skål

vågskål en mätskal vad mäter den då
kanske är den en mätarlarv
det är den nog liknar havets krusningsvåg
är denna skål en balansskål
ja kanske staven vilken balansmästaren brukar
paraply kan den ju icke vara
eller
klart jag kan håll mig upp och ned så ser du
ser du mina stjärnstrålar vägar
pärlandefnissande flög paraplyet iväg viskandes
är denna skål en så kallat gammeldags våg
ser du fiskmånglarna på marknadsplatsen
månglarna på plats marknadsplatsen vad väger de
guld och gröna skogar för och emot
eller

gammeldagsvågen har en ett stativ en pelare
en stam med en fot med en topp
ser du spiran tallen vilken klättrar med lätthet
uppför berget se upp kottras
ropar ekorren samt finkarna i bergshagar

denna stam pelare har en bärarm
vari skålarna är upphängda
det är sant somliga vågar
vågar du vågar hölls hålls i handen
däri var är armen hållarhand bärarm

i den vänstra skålen lägger jag doften av den högras
i det mitt hjärta skådat handens gärning

vid trädet rotkrona sitter skuggan lutad till stammen
skuggan bär ej hast eller brådska i händerna
snarare ett lugn vilket icke ger vika
ettlugn vilket bjuder in trolsländan att slå sig ned
på ett av skuggans fingrar vilket det var
det kan du undra

i markhänder grönskar sommarfötter
i krona gnistrar snöstjärneklara

skuggan beundrar vännens skimrande vingar
ser samtidigt ned på sin skrud sin matta skrud
ja, inte ned så
skuggan stryker mjukt bort damm samt boss

en droppe ljus når skuggan
skimrar just en droppe av den matta skruden
skuggan andas in djupt
säg mig trollslända
hör du hennes stämma
hon vilken sjunger med vinden
hon vilken lever vid floden
i grottan bakom vattenfallet
negligera ej elden
vilken brinner i ditt bröst
se henne sväva i skira genomsiktliga
slöjor tonande hud
jag släpper slöjorna fria

hör henne det gör jag ej
men jag brukar reda ut vattenfallets långa hår
så kvinnan får bättre sikt in i flodens stenröster

skuggan tystnar medan droppen torkar in
skuggan viskar ohörbart nästan
aldrig har jag sett henne i detta
säg mig
är hon vacker
stämmen säger mig så

det är hon
så säger trollsländan och fortsätter
talvandringen vänd till skuggan
säg mig, varför sitter du här e g e n t l i g e n

här är välan en god viloplats
jo ser du trollsländevän jag inväntar ljuset
skuggan lyser upp ansiktet
kanske skall vi spela skuggteater i väntan
skulle du tycka om det

solen har ännu lång väg att vandra innan bladen kisar ljuset

det skulle jag vilja

låt oss bjuda in myggorna vilka dansar

likt ett diadem där vid floden

och hon vilken lever i grottan bjuder vi in

nej

se det

är jag ej redo för till

sa skuggan och halkade nästan ur vilan

skuggan skyndar sig täcka

ansiktslysandet

så bjuder de in myggorna vilka sätter sig i orkesterdiket

däri klövern växer

däri smörblomstren odlar smultronsoft

åkervindan ler till kattfotens mjuka tassar

vilka spelar viol violin

utan att skuggan hinner uppfatta det

sätter sig kvinnan ned i den höga grässjalen

och följde skådespelet i förtjusning

vad spelet handlade om hur spelet vandrade

det vet väl egentligen endast stammen

vilken tar emot alla bilder

så susar bladen stilla i applådernas trumvirvelpinnar

kvinnan harklar stämman

säg mig skugga vad längtar du till

att du skall fylla kalken gralen med ljuset ur dina ögon

samt fukta läpparna dina med det jag var

innan jag steg in i är

*

negligera ej elden vilken brinner i ditt bröst
se henne sväva i skira genomsiktliga
slöjor tonande hud

*

hans hand omfamnade min
lade händerna till hjärta sitt
hör du sången av din närhet
viskade hans ögon
hörde sången gjorde jag
i en stund av tillit lade jag
huvudets tömda
till hans bröst
han doftade
värme

tårar steg upp
flög ur mina ögon

*

han matade min drömeld
med torra kvistar
fnöske ur skogens glömda
flammorna steg
höga så högande heta
värnet brast
elden slocknade

jag steg in i ökenvandring
till visso
i full vetskap att kristaller
blommar

under sandens

sträva yta

mjukas

av älskandes fotsvar

*

jag hör

mitt hjärta slå

i mina händer

i bröstets korg

vilken jag flätade i nätter av längtan

väckt av den mjuka bultningen dina ögon gav

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten